

Pittacus Lore

Ik ben Nummer Vier

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

De deur begint te trillen. Het is een kwetsbaar geval van bamboescheuten, bijeengehouden met rafelige stukken twijndraad. Het is slechts een zwakke trilling die meteen weer ophoudt. Ze houden hun hoofd schuin om te luisteren: een veertienjarige jongen en een vijftigjarige man, die door iedereen voor zijn vader wordt aangezien maar die op een andere planeet, honderden lichtjaren hier vandaan, aan de rand van een andere jungle werd geboren. Met ontbloot bovenlijf liggen ze ieder langs een wand van de hut, met een muskietennet boven hun veldbed. In de verte horen ze een dof gekraak, als van dieren die de tak van een boom breken, maar in dit geval klinkt het alsof de hele boom breekt.

‘Wat was dat?’ vraagt de jongen.

‘Sst,’ reageert de man.

Ze vangen het getjilp van insecten op, verder niets. Als de vloer opnieuw trilt, langer en nadrukkelijker nu, slaat de man zijn benen over zijn veldbed. Opnieuw dat gekraak, maar nu dichterbij. De man komt overeind en loopt langzaam naar de deur. Stilte. De man ademt een keer diep in terwijl zijn hand tergend langzaam naar de klink beweegt. De jongen gaat rechtop zitten.

‘Nee,’ fluistert de man, en op hetzelfde moment schiet de kling van een lang en glimmend zwaard, gemaakt van een glanzend witmetaal dat niet op Aarde voorkomt, dwars door de deur heen. Het dringt diep door in de borstkas van de man, steekt tien centimeter uit zijn rug naar buiten en wordt snel weer teruggetrokken. De man gromt. De jongen hapt naar lucht. De man ademt nog een laatste keer in en weet nog één woord uit te brengen: ‘Rennen.’ Levenloos valt hij op de vloer.

De jongen springt van het veldbed en spurt door de hut. Hij bespaart zich de moeite de deur of een venster te nemen en rent letterlijk dwars door de wand, die aan stukken gaat alsof hij van papier is in plaats van sterk en hard Afrikaans mahoniehout. Hij stormt naar bui-

ten, de Congonacht in, springt over bomen en rent met een snelheid van bijna honderd kilometer per uur. Zijn gezichtsvermogen en gehoor zijn bovenmenselijk. Hij ontwijkt bomen, suist door verstrengelde lianen, springt met één stap over beekjes. Zware voetstappen zitten hem op de hielen en komen met elke seconde dichterbij. Ook zijn achtervolgers beschikken over speciale gaven. En ze hebben iets bij zich. Iets waarover hij alleen maar dingen heeft opgevangen, iets wat hij nooit verwacht had hier op Aarde te zien.

Het geluid komt dichterbij. De jongen hoort een laag, intens geraas. Wat het ook is achter hem, het wint aan snelheid, weet hij. In de jungle voor hem doemt een open plek op. Wanneer hij die bereikt staat hij voor een reusachtig ravijn, honderd meter breed en honderd meter diep, met beneden een rivier. De oever ligt bezaaid met enorme keien. Keien die hem uiteen zouden rijten als hij erop zou vallen. Zijn enige kans is de overkant van het ravijn te halen. Hij zal een korte voorsprong hebben, en één kans. Eén kans om zijn leven te redden. Zelfs voor hem, of voor een van de anderen net als hij, hier op Aarde, is het een bijna onmogelijke sprong. Teruggaan, de diepte in of proberen ze te bevechten betekent een gewisse dood. Hij heeft één kans.

Achter hem klinkt een oorverdovend gebrul. Ze zijn nog maar een meter of tien van hem vandaan. Hij doet vijf stappen achteruit en neemt een aanloop; vlak voor de rand zet hij af en vervolgens vliegt hij over het ravijn. Drie à vier seconden lang bevindt hij zich in de lucht. Met de armen voor zich uitgestrekt slaakt hij een kreet in afwachting van een veilig heenkomen of het einde. Hij belandt op de grond, valt voorover en komt aan de voet van een mammoetboom tot stilstand. Hij glimlacht, kan bijna niet geloven dat hij het heeft gehaald, dat hij het zal overleven. Omdat hij niet wil dat ze hem zien en wetend dat hij verder weg van ze moet zien te komen staat hij op. Hij zal op de vlucht moeten blijven.

Hij draait zich om naar de jungle. Op dat moment omklemt een reusachtige hand zijn keel. Hij wordt van de grond getild. Hij worstelt, schopt om zich heen, probeert zich los te rukken, maar hij weet dat het vergeefse moeite is, dat het afgelopen is. Hij had moeten weten dat ze ook aan de overkant zouden zijn, dat als ze hem eenmaal hadden gevonden er geen ontsnappen meer aan zou zijn. De Mogadoor tilt hem op zodat hij de borst van de jongen kan zien en ook de amulet die om zijn nek hangt, de amulet die alleen hij en zijn soort kunnen dragen.

Hij rukt hem los en stopt hem ergens in zijn lange zwarte mantel, en wanneer zijn hand weer zichtbaar wordt houdt deze het glanzende wit-metalen zwaard vast. De jongen kijkt in de brede, kille zwarte ogen van de Mogadoor en hij spreekt.

‘De Erfgaven leven. Ze zullen elkaar vinden, en zodra ze gereed zijn zullen ze jullie vernietigen.’

De Mogadoor lacht, een akelige, honende lach. Hij brengt het zwaard omhoog, het enige wapen in het universum dat de beschermformule kan verbreken die de jongen tot nu altijd heeft behoed en de anderen nog steeds beschermt. Hij heft het zwaard in de lucht en de kling ontbrandt met een zilveren vlam, alsof het wapen tot leven komt, zijn missie aanvoelt en in afwachting alvast grimast. En terwijl het neer suist, als een lichtboog die de zwarte jungle doorklieft, gelooft de jongen nog steeds dat een deel van hem het zal overleven, en dat een deel van hem weer thuis zal komen. Vlak voordat het zwaard doel treft, sluit hij zijn ogen. En dan is het voorbij.

1

In het begin waren we met ons negenen. We vertrokken toen we nog jong waren, bijna te jong om het ons te kunnen herinneren.

Bijna.

De grond schudde, is me verteld, en overal in de lucht flitste en dreunde het. Het was de periode van het jaar dat beide manen twee weken lang precies tegenover elkaar aan de horizon staan. Iets om te vieren dus, en het geknal werd aanvankelijk dan ook aangezien voor vuurwerk. Maar dat was het niet. Het was die avond warm en er waaide een zachte wind van zee. Iedereen vertelt me dat: het was warm; er stond een zachte zeebries. Ik heb nooit begrepen waarom dat zo belangrijk is.

Wat ik me nog het scherpst herinner is het gezicht van mijn oma. Ze was aangeslagen. Er stonden tranen in haar ogen. Mijn opa stond vlak achter haar. Ik zie nog hoe zijn brillenglazen het licht aan de hemel vingen. Er werd omhelsd, er werden dingen gezegd, door beiden. Wat weet ik niet meer. Dit achtervolgt me nog het meest.

Het duurde een jaar om deze plek te bereiken. Ik was vijf toen we hier aankwamen. We zouden hier opgaan in de cultuur en pas terugkeren naar Loriën zodra het weer mogelijk was daar te leven. In de tussentijd moesten we met ons negenen ieder onze eigen weg zien te vinden. Voor hoe lang wist niemand. Nog steeds niet. Niemand van ons weet waar ik ben, en vice versa, of hoe we er nu uitzien. Zo beschermen we onszelf, dankzij de beschermformule die over ons werd uitgesproken toen we afscheid namen, met een amulet die ervoor zorgt dat we alleen op volgorde van ons nummer kunnen worden gedood, zolang we maar uit elkaars buurt zijn. Komen we bij elkaar, dan wordt die zekerheid verbroken.

Als een van ons wordt gevonden en gedood, verschijnt er een cirkelvormig litteken om de rechterenkel van degenen die nog in leven zijn. Op de linkerenkel zit een klein litteken in de vorm van de amulet die

ieder van ons draagt en dat is ontstaan op het moment waarop de formule voor het eerst werd uitgesproken. Ook de cirkelvormige littekens horen daarbij. Ze vertellen ons hoe de zaken er onder ons voor staan. Het is een waarschuwingssysteem, zodat we weten wanneer ze het weer op ons hebben gemunt. Ik kreeg mijn eerste litteken op mijn nege. Het brandde zich 's nachts in mijn vlees, waardoor ik wakker werd. We woonden toen in Arizona, in een klein grensstadje vlak bij Mexico. Midden in de nacht werd ik doodsbang en gillend van de pijn wakker toen het litteken me brandmerkte. Het was het eerste teken dat de Mogadoren ons eindelijk op Aarde hadden gevonden, en het eerste teken dat erop wees dat we in gevaar verkeerden. Tot aan de verschijning van het litteken had ik mezelf bijna wijs gemaakt dat mijn geheugen me voor de gek hield, dat wat Henri me vertelde, niet klopte. Ik wilde gewoon een normale jongen zijn, met een normaal leven, maar toen al stond het buiten kijf dat ik anders was. De volgende dag verhuisden we naar Minnesota.

Het tweede litteken kreeg ik op mijn twaalfde. Ik was die dag op school, in Colorado, waar ik meedeed aan een dicteewedstrijd. Al meteen toen ik de pijn voelde, wist ik wat er aan de hand was, wat Nummer Twee was overkomen. Ook nu was de pijn hels, maar draaglijker. Als mijn sok niet door de hitte in brand was gevlogen, was ik gewoon op het podium blijven zitten. Maar de leraar die het dictee leidde, bespoot mijn voet met een brandblusser en bracht me snel naar het ziekenhuis. De dokter op de eerste hulp zag het eerste litteken en belde de politie. Toen Henri verscheen, dreigden ze hem te arresteren wegens kindermishandeling. Maar omdat hij niet in mijn buurt was toen het tweede litteken verscheen, moesten ze hem laten gaan. We stapten in de auto en gingen ervandoor, ditmaal naar Maine. We lieten alles achter wat we bezaten, behalve dan het Lorische kistje dat Henri bij elke verhuizing, eenentwintig keer tot nu toe, meenam.

Het derde litteken verscheen een uur geleden. Ik zat op een ponton. Hij was van de ouders van de populairste leerling op school. Zonder dat die het wisten, gaf hij er een feestje. Op school was ik nog nooit voor een feestje uitgenodigd. Ik hield me altijd afzijdig, want ik wist dat we elk moment weer konden verhuizen. Maar inmiddels was het al twee jaar lang rustig geweest. Henri had niets in de krant gelezen wat erop kon wijzen dat de Mogadoren een van ons weleens op het spoor konden komen, of dat we het zekere voor het onzekere moesten ne-

men. Ik maakte dus wat vrienden. Een van hen stelde me voor aan de jongen die nu dat feestje gaf. We kwamen bij een steiger bij elkaar. Er waren drie koelboxen, er was wat muziek en ook meisjes die ik van een afstandje had bewonderd maar met wie ik nog nooit een praatje had gemaakt, ook al wilde ik dat best. We verlieten de steiger en voeren zo'n achthonderd meter de Golf van Mexico op. Ik zat op het randje van de boot, met mijn voeten in het water, en kletste wat met Tara, een leuke brunette met blauwe ogen, toen ik het voelde opkomen. Het water rond mijn been begon te koken en mijn onderbeen begon te gloeien op de plek waar het litteken zich inbrandde. Het derde Loriën-teken, de derde waarschuwing. Tara begon te gillen en iedereen schaarde zich om me heen. Ik wist dat ik het niet kon uitleggen, en dat we dus meteen weer moesten verhuizen.

Het werd nu gevaarlijk. Ze hadden Nummer Drie gevonden, waar hij of zij ook uithing, en Nummer Drie was nu dood. Ik stelde Tara gerust, gaf haar een kus op de wang, zei dat ik het leuk vond haar te hebben ontmoet en wenste haar een mooi en lang leven toe. Ik dook het water in en begon te zwemmen. Ik bleef de hele tijd onder water, behalve om halverwege één keer lucht te happen, en ik zwom zo snel mogelijk naar de kust. Vandaar rende ik verder langs de snelweg, vlak achter de bomen, gelijk op met het autoverkeer. Toen ik thuiskwam, zat Henri achter de scanners en beeldschermen waarmee hij wereldwijd het nieuws afspeurde. Ik hoefde niets te zeggen, hij wist het al. Toch trok hij mijn doorweekte broekspijpen op om de littekens te bekijken.

In het begin waren we met ons negenen.

Drie zijn er niet meer. Dood.

We zijn nu nog met ons zessen.

Ze jagen op ons, en ze stoppen pas als ze ons allemaal hebben gedood.

Ik ben Nummer Vier.

Ik weet dat ik de volgende ben.

2

Ik sta midden op de oprit en staar omhoog naar het huis. Het staat op drie meter hoge houten palen en is lichtroze van kleur, wat doet denken aan het glazuur op een taart. Voor de woning wiegt een palmboom. Aan de achterkant strekt zich een pier uit, een meter of zeven de Golf van Mexico in. Als het huis anderhalve kilometer verderop had gestaan, zou de pier in de Atlantische Oceaan liggen.

Henri draagt de laatste doos het huis uit; sinds onze laatste verhuizing waren er een paar nog niet eens uitgepakt. Hij draait de deur op slot en laat de sleutels in de brievenbus ernaast ploffen. Het is twee uur 's nachts. Hij draagt een kakikleurige korte broek en een zwarte polo. Hij is zongebruind en zijn ongeschoren gezicht staat somber, zo lijkt het. Ook hij is verdrietig dat we hier weg moeten. Hij schuift de laatste verhuisdozen achter in de pick-up bij de rest van onze spullen.

‘Klaar,’ zegt hij.

Ik knik. We staren nog een laatste keer omhoog naar het huis en luisteren naar het ruisen van de wind door de palmvarens. Ik houd een tas met bleekselderij in mijn hand.

‘Ik zal het hier missen,’ zeg ik. ‘Nog meer dan de andere plekken.’

‘Ik ook.’

‘Tijd voor de lucifer?’

‘Ja. Doe jij het of doe ik het?’

‘Ik doe het wel.’

Henri trekt zijn portefeuille tevoorschijn en laat hem op de grond vallen. Ik volg zijn voorbeeld. Hij loopt naar onze pick-up en keert terug met paspoorten, geboorteaktes, ID's van de sociale dienst, chequeboekjes, creditcards en bankpasjes, en laat alles op de grond vallen. Alle vervalste documenten die met onze identiteit hier te maken hebben. Uit de pick-up pak ik een klein blik met benzine dat we voor noodgevallen bewaren. Ik giet de benzine over het stapeltje. Mijn huidige naam is Daniel Jones. Ik ben zogenaamd opgegroeid in Californië

en vanwege mijn vaders baan als computerprogrammeur hierheen verhuisd. Daniel Jones staat op het punt om in rook op te gaan. Ik strijk een lucifer aan en laat hem vallen, en het stapeltje vliegt in brand. Weer een van mijn levens weg. Zoals altijd kijken Henri en ik nog even naar de brandende spullen. Dag Daniel, denk ik, leuk je gekend te hebben. Wanneer het vuur dooft, kijkt Henri me aan.

‘We moeten ervandoor.’

‘Weet ik.’

‘Deze eilanden waren geen moment veilig voor ons. Te lastig om snel weg te komen, te lastig om te ontvluchten. Het was dom van ons om hier te komen.’

Ik knik. Hij heeft helemaal gelijk. Maar ik heb nog steeds geen zin om weg te gaan. We kwamen hierheen omdat ik dat wilde, en voor het allereerst mocht ik van Henri de plek kiezen. Negen maanden woonden we hier, en dat is de langste periode die we sinds ons vertrek van Loriën ergens hebben doorgebracht. Ik zal de zon en de warmte missen. En ook de gekko die ons elke ochtend bij het ontbijt vanaf de muur in de gaten hield. Hoewel Zuid-Florida letterlijk miljoenen gekko’s telt, zweer ik dat deze me naar school achtervolgde en overal leek te zijn waar ik was. Ik zal de onweersbuien missen die vanuit het niets lijken op te doemen, dat typische verstilde van de vroege ochtend voordat de sterren arriveren. Ik zal de dolfijnen missen die bij zonsondergang soms komen foerageren. Zelfs de zwavelgeur van het rottende zeewier langs de oever, hoe die het huis vult en doordringt tot in onze dromen.

‘Weg met die selderij, ik wacht wel in de pick-up,’ zegt Henri. ‘Dan is het tijd.’

Rechts van de pick-up loop ik een kreupelbosje in. Drie Key-herten staan me al op te wachten. Ik gooi de tas leeg voor hun poten, hurk en aai de herten een voor een. Omdat ze allang over hun schichtigheid heen zijn, laten ze me mijn gang gaan. Een van de dieren tilt zijn kop op en kijkt naar me. Donkere, wezenloze ogen. Het voelt min of meer alsof hij iets aan me doorgeeft. Een rilling loopt over mijn rug. Hij laat zijn kop zakken en gaat door met eten.

‘Veel geluk, vriendjes van me,’ zeg ik, en ik loop naar de pick-up en klauter op de passagiersstoel.

In de buitenspiegels zien we het huis steeds kleiner worden, totdat Henri de hoofdweg op draait en het huis uit het zicht verdwijnt. Het is zaterdag. Ik vraag me af wat er nu zonder mij op het feestje gebeurt.

Wat ze zullen zeggen over hoe ik plotseling aftaaide, en wat als ik maandag niet op school kom opdagen. Ik wilde dat ik afscheid had kunnen nemen. Van degenen die ik hier heb gekend zal ik nooit meer iemand terugzien. Ik zal niemand meer spreken. En ze zullen nooit te weten komen wat ik ben of waarom ik vertrok. Na een paar maanden, of misschien al na een paar weken, zal niemand vermoedelijk nog aan me denken.

Voordat we de snelweg oprijden stopt Henri nog even om te tanken. Terwijl hij bezig is bij de pomp blader ik door een wegenatlas die hij op de bank tussen ons in heeft liggen. De atlas hebben we al sinds onze komst op deze planeet. Op de kaarten zijn lijnen getrokken van en naar elke plaats waar we hebben gewoond. Inmiddels lopen ze kriskras door alle staten van Amerika. We weten wel dat we de atlas beter weg kunnen doen, maar het is eigenlijk het enige stukje van ons leven samen dat we hebben. Normale mensen hebben foto's, videofilmpjes en dagboeken; wij hebben de atlas. Ik zie dat Henri een nieuwe lijn heeft getekend van Florida naar Ohio. Als ik aan Ohio denk, zie ik koeien, maïs en aardige mensen voor me. Ik weet dat op de kentekens van de auto's daar THE HEART OF IT ALL staat. Wat dat 'alles' is, weet ik niet, maar daar kom ik denk ik nog wel achter.

Henri stapt weer in. Hij heeft een paar blikjes fris en een zak chips gekocht. Hij geeft gas en rijdt naar de US 1, de snelweg die ons naar het noorden zal voeren. Hij reikt naar de atlas.

'Zijn er mensen in Ohio, denk je?' vraag ik voor de grap.

Hij gniffelt. 'Op z'n minst een paar, zou ik denken. En als we mazzel hebben ook auto's en tv.'

Ik knik. Misschien wordt het niet zo erg als ik denk.

'Wat vind je van de naam "John Smith?"' vraag ik.

'Wordt dat je nieuwe?'

'Ik denk van wel,' antwoord ik. 'Ik heb nog nooit John of Smith geheten.'

'Gewoner kun je het niet verzinnen. Ik zou zeggen, het is me een genoeg met u kennis te maken, meneer Smith.'

Ik glimlach. 'Ja, ik denk dat ik "John Smith" wel leuk vind.'

'Zodra we weer stoppen, zal ik je formulieren aanmaken.'

Anderhalve kilometer verder hebben we het eiland verlaten en rijden we over de brug. Het water glijdt onder ons door. Het is kalm. Het maanlicht glinstert op de golfjes en tekent witte schuimkopjes. Rechts

van ons ligt de oceaan, links de golf; het is in wezen hetzelfde water, maar met twee verschillende namen. Ik krijg aandrang om te huilen, maar ik doe het niet. Niet dat ik per se verdrietig ben om Florida te verlaten, maar ik ben het vluchten beu. Ik ben het beu om elk halfjaar een nieuwe naam te verzinnen. Nieuwe huizen, nieuwe scholen, ik ben ze beu. Ik vraag me af of we ooit ergens zullen kunnen stoppen.

3

W e stoppen even voor wat eten, benzine en nieuwe mobiele telefoons. In het wegrestaurant eten we gehaktbrood met macaroni en kaas, een van de weinige dingen waar Loriën niet aan kan tippen, moet Henri bekennen. Terwijl we eten creëert hij op zijn laptop nieuwe identiteitspapieren met onze nieuwe namen. Zodra we op ons nieuwe adres zijn, zal hij ze uitprinten. In de tussentijd zijn we voor degenen die het willen weten wie we zeggen dat we zijn.

‘John Smith. Weet je het zeker?’

‘Ja.’

‘Je werd geboren in Tuscaloosa, Alabama.’

Ik lach. ‘Hoe ben je daar nu weer opgekomen?’

Hij glimlacht en gebaart naar de twee vrouwen die in een hoekje verderop zitten. Ze zien er allebei ongelofelijk uitdagend uit. Een van hen draagt een T-shirt met de tekst IN TUSCALOOSA DOEN WE HET BETER.

‘En dat is onze bestemming,’ zegt hij.

‘Hoe gek het ook mag klinken, ik hoop dat we lang in Ohio zullen blijven.’

‘Je meent het. Ohio staat je wel aan?’

‘Het lijkt me leuk om wat vrienden te maken, om langer dan een paar maanden naar dezelfde school te gaan, wie weet eindelijk eens een eigen leven te leiden. Het begon net een beetje te lukken in Florida. Het was eigenlijk best gaaf, en voor het eerst sinds we op Aarde zijn voelde ik me bijna normaal. Ik wil een leuke stek vinden en daar gewoon blijven.’

Henri kijkt bedenkelijk. ‘Heb je vandaag je littekens bekeken?’

‘Nee. Hoezo?’

‘Omdat dit niet over jou gaat. Dit gaat over het voortbestaan van ons ras, dat bijna compleet werd weggevaagd, en over jouw overlevingskansen. Telkens wanneer een van ons doodgaat – er ook iemand van

jóu, de Gardes, sterft – worden onze overlevingskansen kleiner. Jij bent Nummer Vier, de volgende op de lijst. Een heel ras van nietsontziende moordenaars zit achter jou aan. Bij de eerste tekenen van onraad nemen we de benen, en daar ga ik met jou niet over discussiëren.’

Henri rijdt het hele stuk. Afgezien van de pauzes en het aanmaken van de nieuwe documenten komt dat neer op ongeveer dertig uur. Ik doe dutjes of vermaak me met videospelletjes. Dankzij mijn reflexen heb ik de meeste games vrij snel onder de knie. Op z’n slechtst heb ik ongeveer een dag nodig om een game te voltooien. Ik vind vooral de veldslagen met aliens en de spacegames leuk. Dan fantaseer ik dat ik weer op Loriën ben en tegen de Mogadoren vecht, ze aan mootjes hak, gehakt van ze maak. Henri vindt het maar vreemd en probeert me ervan af te houden. Hij zegt dat we in de echte wereld moeten leven, waar dood en oorlogen echt zijn in plaats van virtueel. Als ik klaar ben met mijn laatste game, kijk ik op. Ik ben het zat om in de auto te moeten zitten. Het klokje op het dashboard geeft 7:58 aan. Ik geeuw en wrijf in mijn ogen.

‘Hoe ver nog?’

‘We zijn er bijna,’ antwoordt Henri.

Buiten is het donker, maar in het westen is een bleke gloed te zien. We passeren boerderijen met paarden en vee, kale akkers en ten slotte bomen en nog eens bomen. Dit is precies wat Henri zocht, een rustige plek waar je niet opvalt. Eén keer per week struint hij zes tot acht uur lang internet af om de landelijke lijst bij te werken van beschikbare woningen die aan zijn criteria voldoen: afgelegen, landelijk, per direct beschikbaar. Hij vertelde dat het hem vier telefoontjes kostte: eentje naar Zuid-Dakota, eentje naar New Mexico, eentje naar Arkansas, totdat hij uiteindelijk de huurwoning vond waarin we nu gaan wonen.

Een paar minuten later zien we wat verspreide lichtjes die het stadje aankondigen. We passeren een bord met de tekst:

WELKOM IN PARADISE, OHIO

5.243 INWONERS

‘Wauw,’ zeg ik. ‘Dit is zelfs nog kleiner dan het dorp in Montana waar we woonden.’

Henri glimlacht. ‘Voor wie denk jij dat dit het paradijs is?’

‘Koeien, misschien? Vogelverschrikkers?’

We passeren een oud benzinstation, een wasstraat, een kerkhof.

Daarna komen de woningen. Houten huizen, een kleine negen meter van elkaar gelegen. Voor de meeste ramen hangen Halloweenversieringen. Een stoepje doorsnijdt de gazonnetjes naar de voordeur. In het centrum van het stadje is een verkeersplein, met middenin een ruiter te paard met een zwaard. Henri stopt. We kijken er allebei naar en we lachen, maar dan vooral omdat we hopen dat hier nooit iemand met een zwaard zal opduiken. We rijden het verkeersplein rond en als we weer onze weg vervolgen, vertelt het navigatiesysteem ons dat we moeten afslaan. We rijden nu in westelijke richting het stadje uit.

Zo'n zesentwintig kilometer verder slaan we links af een grindweg in. We rijden langs braakliggende velden die 's zomers waarschijnlijk vol staan met graan, gevolgd door een dicht bos van ongeveer anderhalve kilometer lengte. En dan zien we het, weggestopt achter woekerend groen: een roestige zilveren brievenbus met aan de zijkant OLD MILL RD 17 in zwarte letters.

'Het dichtstbijzijnde huis staat een dikke drie kilometer verderop,' zegt hij terwijl hij het pad oprijdt. Het is bezaaid met geelbruine plasjes regenwater en onkruid. Hij stopt en zet de motor af.

'Van wie is die auto?' vraag ik met een knikje naar de zwarte SUV waar we vlak achter geparkeerd staan.

'Van de makelaar, neem ik aan.'

Het huis tekent zich af tegen de bomen. Zo in het donker heeft het iets spookachtigs, alsof de laatste bewoner met de schrik is vertrokken of verjaagd. Ik stap uit. De motor tikt nog wat na en ik voel de hitte die er vanaf straalt. Ik gruis mijn tas uit de laadbak en houd hem tegen mijn borst gedrukt terwijl ik daar sta.

'En, wat vind je ervan?' vraagt Henri.

Het huis heeft één verdieping. Het is opgetrokken uit planken. De meeste witte verf is er al van afgebladderd. Het glas van een van de ramen aan de voorzijde is gebroken. De zwarte dakspanen zien er kromgetrokken en broos uit. Drie houten treden leiden naar een kleine veranda met gammele stoelen. De voortuin is diep en rommelig. Het gras is al lange tijd niet meer gemaaid.

'Een paradijsje,' antwoord ik.

Samen lopen we er naartoe. Op dat moment komt een goedgeklede, blonde vrouw naar buiten gelopen. Ze draagt een nette rok en ze heeft een klembord en een map in haar hand. Een BlackBerry zit aan de taille van haar rok gehaakt. Ze glimlacht.

‘Meneer Smith?’

‘Klopt,’ zegt Henri.

‘Ik ben Annie Hart, de makelaar van Paradise Realty. We hebben elkaar al telefonisch gesproken. Ik heb u nog geprobeerd te bereiken, maar volgens mij stond uw mobieltje uit.’

‘Oeps, natuurlijk. De batterij was weer eens leeg.’

‘Ai, ik haat het als zoiets gebeurt,’ zegt ze. Ze loopt naar ons toe en schudt Henri de hand. Ze vraagt me hoe ik heet, en ik geef netjes antwoord, hoewel ik zoals altijd weer in de verleiding kom om gewoon ‘Vier’ te zeggen. Terwijl Henri het huurcontract ondertekent, vraagt ze me hoe oud ik ben en ze vertelt dat ze zelf een dochter van mijn leeftijd op de plaatselijke middelbare school heeft. Ze is heel hartelijk en houdt duidelijk van een praatje. Henri geeft haar het huurcontract terug en met zijn drieën betreden we het huis.

Binnen is het meeste meubilair afgedekt met witte lakens. Het overige is bedekt met een dikke laag stof en dode insecten. De horren voor de ramen lijken bij de geringste aanraking te zullen verkrumelen en de muren zijn afgetimmerd met goedkope triplex platen. Er zijn twee slaapkamers, een bescheiden keuken met zuurtjesgroen linoleum en één toilet. De lange ruime woonkamer bevindt zich aan de voorzijde van de woning. Achter in de hoek is een open haard. Ik loop verder en werp mijn tas op het bed in de kleinste van de twee slaapkamers. Aan de muur hangt een reusachtige, vervaagde poster van een footbalspeler in een feloranje tenue. Hij is genomen op het moment dat hij de bal wil overspelen en lijkt elk moment door een reus in een zwart met gouden outfit te zullen worden verpletterd. De tekst luidt: BERNIE KOSAR, QUARTERBACK, CLEVELAND BROWNS.

‘Kom even afscheid nemen van mevrouw Hart!’ roept Henri vanuit de woonkamer.

Mevrouw Hart en Henri staan bij de voordeur. Ik moet op school vooral haar dochter eens aanspreken, zegt ze. Wie weet raken we bevriend. Ik glimlach en zeg dat ik dat inderdaad leuk zou vinden. Als ze is vertrokken, beginnen we meteen onze spullen uit te laden. Afhankelijk van hoe snel we moeten verkassen, reizen we lichtbepakt – met alleen Henri’s laptop, het fijn bewerkte Lorsche kistje dat we overal mee naartoe nemen en de kleren die we aanhebben – en anders nemen we nog wat meer dingen mee, meestal Henri’s extra computers en de apparatuur waarmee hij een beschermring creëert en internet afspeurt

naar nieuws en gebeurtenissen die misschien iets met ons te maken hebben. Deze keer hebben we het kistje, de twee krachtige computers, vier tv-schermen en vier camera's bij ons, plus wat kleren, hoewel maar een klein deel van wat we in Florida droegen geschikt is voor een verblijf in Ohio. Henri draagt het kistje naar zijn kamer en daarna slepen we alle apparatuur naar de kelder om die daar, uit het zicht van bezoekers, te installeren. Als alles binnen is stelt hij de camera's op en zet hij de monitors aan.

‘Morgenochtend hebben we pas internet, maar als je morgen al naar school wilt, kan ik alvast je nieuwe persoonsgegevens uitprinten.’

‘Als ik thuisblijf, moet ik je dan helpen met schoonmaken met en de installatie van de spullen?’

‘Ja.’

‘Dan ga ik naar school,’ zeg ik.

‘Dan kun je maar beter vroeg naar bed gaan.’

4

W eer een nieuwe identiteit, weer een nieuwe school. Ik ben de telkwijf wat de afgelopen jaren betreft. Vijftien? Twintig? Altijd een kleine stad, een kleine school, en altijd dezelfde routine. Nieuwe leerlingen trekken aandacht. Soms zet ik mijn vraagtekens bij onze strategie ons te beperken tot kleine stadjes, omdat het moeilijk, ja, bijna onmogelijk is om onopgemerkt te blijven. Maar ik ken Henri's beweegreden: ook voor hén is het onmogelijk om onopgemerkt te blijven.

De school is bijna vijf kilometer van ons huis. 's Ochtends rijdt Henri me erheen. Hij is kleiner dan de meeste andere scholen waar ik op heb gezeten en het gebouw is weinig indrukwekkend: lang en laag, zonder verdiepingen. Op de buitenmuur naast de ingang prijkt een muurschildering van een piraat met een mes tussen zijn tanden.

'Dus nu ben je een piraat?' vraagt Henri naast me.

'Daar lijkt het wel op,' reageer ik.

'Je kent de procedure,' zegt hij.

'Dit is niet mijn eerste rodeo.'

'Laat niet merken hoe intelligent je bent. Anders krijgen ze een hekel aan je.'

'Ik pieker er niet over.'

'Niet opvallen of te veel aandacht trekken.'

'Ik ben als een vlieg op de muur.'

'En niemand kwaad doen. Je bent veel sterker dan zij.'

'Weet ik.'

'En het allerbelangrijkste: wees altijd paraat. Klaar om direct te vertrekken. Wat zit er in je rugzak?'

'Gedroogd fruit en noten voor vijf dagen. Een paar sokken en thermisch ondergoed. Regenjas. Een zak-gps. Een mes in de vorm van een pen.'

'Altijd bij je dragen.' Hij haalt diep adem. 'En let op de signalen. Je

Erfgaven kunnen nu elke willekeurige dag opdagen. Verberg ze ten koste van alles en bel me onmiddellijk.’

‘Dat weet ik, Henri.’

‘Elke willekeurige dag, John,’ herhaalt hij. ‘Als je vingers beginnen te verdwijnen, als je begint te zweven of hevig begint te trillen, als je de controle over je spieren verliest of stemmen hoort wanneer niemand iets zegt. Wat dan ook, bel me.’

Ik klop zachtjes op mijn rugzak. ‘Mijn mobieltje zit hierin.’

‘Na school wacht ik je hier op. Succes daarbinnen, knul,’ zegt hij.

Ik glimlach naar hem. Hij is vijftig jaar, dus hij was veertig toen we hier aankwamen. Vanwege zijn leeftijd was de overgang lastiger. Hij spreekt nog steeds met een sterk Lorisich accent, dat vaak wordt verward met Frans. In het begin vormde het een goed alibi, dus noemde hij zichzelf Henri, en sindsdien heeft hij die naam gehouden en alleen zijn achternaam aan de mijne aangepast.

‘Oké, daar ga ik, de koning van de school,’ zeg ik.

‘Gedraag je.’

Ik loop naar het schoolgebouw. Net als bij de meeste middelbare scholen hangen er buiten groepjes leerlingen rond, opgedeeld in hun eigen kliekjes: de sportieve types met de cheerleaders, de muzikanten die met hun instrumenten rondsjouwen, de nerds met bril, studieboeken en BlackBerry, de blowers die zich afzijdig houden en zich niet bewust lijken van de anderen om hen heen. Eén jongen, een slungel met een dikke bril, staat alleen. Hij draagt een zwart NASA-shirt en een spijkerbroek, en kan niet veel meer dan vijfenveertig kilo wegen. Hij heeft een minitelescoop en speurt daarmee de lucht af, die grotendeels bewolkt is. Ik zie een meisje dat foto’s maakt en zich al doende soepel van de ene groep naar de volgende beweegt. Ze is bloedmooi, met sluijk blond haar tot over haar schouders, een ivoorkleurige huid, hoge jukbeenderen en zachte blauwe ogen. Iedereen lijkt haar te kennen en zegt haar gedag, en niemand maakt bezwaar dat ze foto’s maakt.

Ze ziet mij, glimlacht en zwaait. Ik vraag me af waarom en draai me om om te zien of er iemand achter me staat. Ja, twee jongens die hun wiskundehuiswerk bespreken, maar verder niemand. Ik draai me weer om. Het meisje komt glimlachend op me aflopen. Ik heb nog nooit zo’n knap meisje gezien, laat staan ermee gepraat, en al helemaal nog nooit meegemaakt dat een meisje naar me zwaait en glimlacht alsof we vrienden zijn. De zenuwen slaan meteen toe en ik begin te blozen. Maar ik

ben ook argwanend, zoals ik getraind ben te zijn. Terwijl ze dichterbij komt brengt ze de camera omhoog en begint ze plaatjes te schieten. Ik hef mijn handen voor mijn gezicht. Ze laat de camera zakken en glimlacht.

‘Niet zo verlegen.’

‘Ik ben niet verlegen. Ik probeer alleen je lens te beschermen. Door die kop van mij gaat ie misschien wel kapot.’

Ze lacht. ‘Door die frons zou dat best eens kunnen, ja. Probeer eens een glimlach.’

Ik glimlach flauw. Ik ben zo zenuwachtig dat ik bang ben dat ik straks nog ontplof. Ik voel mijn nek gloeien, mijn handen worden warmer.

‘Dat is geen echte glimlach, hoor,’ zegt ze plagerig. ‘Bij een glimlach laat je je tanden zien.’

Ik laat nu een brede glimlach zien, en ze neemt foto’s. Meestal sta ik dat niemand toe. Als er een foto van mij op internet of in een krant terechtkomt, zou het veel gemakkelijker worden om mij op te sporen. Bij de twee keer dat zoiets gebeurde, was Henri woest. Hij kreeg de foto’s te pakken en vernietigde ze. Als hij wist wat ik nu deed zou ik me een hoop narigheid op de hals halen. Maar ik kan het niet helpen; deze meid is zo knap en charmant. Terwijl ze een foto van me maakt, komt er een hond op me afrennen. Het is een beagle met lichtbruine, slap hangende oren, witte borst en poten, en een zwart, rank lijf. Hij is mager en vuil, alsof hij een zwerfhond is. Hij schuurt langs mijn been, jankt een beetje en probeert zo aandacht te krijgen. Het meisje vindt het schattig en laat me knielen zodat ze een foto kan maken van mij met de hond. Zodra ze begint te kiekeken loopt hij achteruit. Telkens wanneer ze opnieuw een poging waagt, loopt hij verder weg. Ze geeft het ten slotte maar op en schiet nog een paar plaatjes van mij. De hond zit een meter of tien bij ons vandaan naar ons te kijken.

‘Ken je die hond?’ vraagt ze.

‘Nog nooit gezien.’

‘Hij vindt jou in elk geval wel aardig. Jij bent John, nietwaar?’

Ze steekt haar hand uit.

‘Ja,’ antwoord ik. ‘Hoe wist je dat?’

‘Ik ben Sarah Hart. Mijn moeder is jullie makelaar. Ze zei dat je waarschijnlijk vandaag op school zou beginnen en dat ik je een beetje moet opvangen. Jij bent de enige nieuwe vandaag.’

Ik lach. ‘Ja, ik heb je moeder gezien. Ze was aardig.’

‘Ga je me nog een hand geven?’

Ze houdt nog steeds haar hand uitgestoken. Ik glimlach en geef haar een hand, en het is letterlijk zo’n beetje het fijnste gevoel dat ik ooit heb gehad.

‘Wauw,’ reageert ze.

‘Wat?’

‘Je hand voelt warm aan. Hartstikke warm, alsof je koorts hebt of zo.’

‘Nou, dat denk ik niet, hoor.’

Ze laat mijn hand los.

‘Misschien ben je gewoon warmbloedig.’

‘Ja, misschien.’

In de verte hoor ik gerinkel, en Sarah vertelt me dat het de eerste bel is. We hebben nog vijf minuten om naar het lokaal te gaan. We nemen afscheid en ik kijk haar na. Even later krijg ik een tik tegen mijn elleboog. Ik draai me om, en een groepje footballspelers, allemaal met een sportjack waarop het schoolembleem staat, schiet me voorbij. Een van hen kijkt me vuil aan, en ik realiseer me dat hij me net in het voorbijgaan met zijn rugzak heeft geslagen. Ik geloof niet dat het per ongeluk was en begin achter het groepje aan te lopen. Ik weet wel dat ik niets zal doen, ook al zou ik dat wel kunnen, maar ik ben gewoon niet zo dol op pestkoppen. De jongen met het NASA-shirt komt naast me lopen.

‘Ik weet dat je nieuw bent, dus ik zal je even wegwijs maken,’ zegt hij.

‘Waarin?’ vraag ik.

‘Dat is Mark James. Hij stelt heel wat voor hier. Zijn pa is de plaatselijke sheriff en hij is de ster van het footballteam. Hij ging met Sarah toen ze nog cheerleader was, maar daar is ze mee gekapt en ze heeft hem gedumpte. Daar is ie nog niet overheen. Als ik jou was, zou ik maar niks met haar beginnen.’

‘Bedankt.’

De jongen maakt zich uit de voeten. Ik loop naar de kamer van de directeur zodat ik me kan inschrijven voor de lessen en aan de slag kan. Ik kijk achterom om te zien of de hond er nog is. Hij zit nog steeds op dezelfde plek naar me te kijken.

De directeur heet meneer Harris. Hij is dik en nagenoeg kaal, op een paar lange haren op zijn achterhoofd en slapen na. Zijn buik hangt

over zijn broekriem. Hij heeft kleine kraaloogjes die te dicht bij elkaar staan. Vanachter zijn bureau grijnst hij me toe, en zijn glimlach lijkt zijn ogen te verzwelgen.

‘Dus jij bent een tweedejaars uit Santa Fe?’ vraagt hij.

Ik knik en antwoord van ja, ook al zijn we nooit in Santa Fe geweest, laat staan in New Mexico. Een eenvoudige leugen om te voorkomen dat ze ons zullen vinden.

‘Vandaar dat je zo bruin bent. Wat brengt jou naar Ohio?’

‘Mijn vaders werk.’

Henri is mijn vader niet, maar om elke achterdocht te sussen zeg ik altijd van wel. In werkelijkheid is hij mijn Hoeder, of, wat op Aarde beter begrepen zou worden, mijn voogd. Loriën kent twee typen bewoners: zij die Erfgaven, of bijzondere krachten, ontwikkelen die heel gevarieerd kunnen zijn, van jezelf onzichtbaar maken tot iemands gedachten kunnen lezen, van het kunnen vliegen tot het gebruikmaken van natuurkrachten als vuur, wind of bliksem. Zij met de Erfgaven behoren tot de Gardes, en degenen zonder Erfgaven worden Cêpanen of Hoeders genoemd. Ik ben lid van de Gardes, Henri is een Cêpaan. Iedere Garde krijgt op jonge leeftijd een Cêpaan toegewezen. Ze helpen ons de geschiedenis van onze planeet te doorgronden en onze gaven te ontwikkelen. De Cêpaan en de Garde: de eerste bestuurt de planeet, de tweede verdedigt hem.

Meneer Harris knikt. ‘En wat doet hij voor werk?’

‘Hij is schrijver. Hij wilde in een kleine, rustige stad wonen om het boek waar hij aan werkt te voltooien,’ zeg ik. Het is onze standaarddek-mantel.

Meneer Harris knikt opnieuw en knijpt zijn ogen iets toe. ‘Je lijkt me een sterke jongeman. Ben je van plan om hier iets aan sport te gaan doen?’

‘Ik wilde dat ik het kon. Ik heb astma, meneer,’ zeg ik, mijn gebruikelijke excuus om elke situatie te vermijden die mijn kracht en snelheid zou kunnen verraden.

‘Dat spijt me nou. We zijn altijd op zoek naar goeie sporters voor het footballteam,’ zegt hij, en hij werpt een blik naar de plank aan de muur, waarop een trofee staat waarin het jaartal van vorig jaar is gegraveerd. ‘We hebben de Pioneer Conference gewonnen,’ verduidelijkt hij stralend van trots.

Hij buigt zich naar een dossierkast naast zijn bureau, haalt er twee

vellen papier uit en geeft ze aan mij. Het eerste vel is mijn rooster, met nog een paar open uren. Het tweede is een lijst van beschikbare keuzevakken. Ik kies de vakken en vul ze in, waarna ik alles teruggeef. Hij geeft me wat informatie over de school en lijkt urenlang aan het woord, waarbij hij elke bladzijde van het leerlingenhandboek nauwgezet doorneemt. Er rinkelt een bel, daarna nog een. Als hij dan eindelijk klaar is vraagt hij of ik nog vragen heb. Ik antwoord van niet.

‘Voortreffelijk. Het tweede lesuur duurt nog dertig minuten, en jij hebt sterrenkunde gekozen bij mevrouw Burton. Ze is een goeie docente, een van onze allerbeste. Ze heeft een keer een staatsprijs gewonnen, door de gouverneur persoonlijk ondertekend.’

‘Dat is fantastisch,’ zeg ik.

Nadat meneer Harris zich uit zijn stoel heeft weten te bevrijden, verlaten we zijn kamer en lopen we de gang door. Zijn schoenen klikken op de pas geboende vloer. Het ruikt hier naar nieuwe verf en schoonmaakmiddel. Langs de muren hangen kluisjes. Veel ervan zijn bedekt met vaantjes van het footballteam. Het hele gebouw kan niet meer dan hooguit twintig lokalen omvatten. Ik tel ze in het voorbijgaan.

‘We zijn er,’ zegt meneer Harris. Hij steekt zijn hand uit. Ik schud hem. ‘We zijn blij je hier te hebben. Ik zie ons graag als een hechte familie en ik ben blij dat ik je welkom mag heten.’

‘Dank u wel,’ zeg ik.

Meneer Harris opent de deur en steekt zijn hoofd om de hoek. Pas dan realiseer ik me dat ik een beetje zenuwachtig ben, dat een licht duizelig gevoel me besluipt. Mijn rechterbeen trilt; ik voel kriebels in mijn buik. Ik begrijp niet waarom. Het heeft niets te maken met het vooruitzicht mijn eerste les binnen te lopen. Dat heb ik veel te vaak gedaan om nog het effect van zenuwen te voelen. Ik adem diep in en probeer het van me af te schudden.

‘Mevrouw Burton, sorry dat ik stoor. Uw nieuwe leerling is hier.’

‘O, fantastisch! Laat hem maar binnenkomen,’ zegt ze op hoge, enthousiaste toon.

Meneer Harris houdt de deur open, en ik loop naar binnen. Het is een volmaakt vierkant klaslokaal, gevuld met, pak hem beet, vijftwintig leerlingen die in drietallen aan een rechthoekig bureau zo groot als een keukentafel zitten. Alle ogen zijn op mij gericht. Ik kijk terug, waarna ik mevrouw Burton aankijk. Ze is ergens rond de zestig, heeft grijze krullen en draagt een roze wollen trui, en aan een kettinkje om

haar nek hangt een rode plastic bril. Ze glimlacht breed. Mijn handen zijn zweterig en ik heb het gevoel dat ik bloos. Ik hoop dat ik geen rooie kop heb. Meneer Harris sluit de deur.

‘En hoe heet jij?’ vraagt ze.

In mijn onzekere bui antwoord ik bijna ‘Daniel Jones’, maar nog net op tijd adem ik diep in en zeg: ‘John Smith.’

‘Geweldig! En waar kom je vandaan?’

‘Fl...’ begin ik, maar dan herstel ik me opnieuw voordat het hele woord over mijn lippen rolt. ‘Santa Fe.’

‘Jongens, laten we hem warm welkom heten.’

Iedereen klapt. Mevrouw Burton gebaart me om plaats te nemen op de lege stoel tussen twee andere leerlingen in het midden van de klas. Tot mijn opluchting stelt ze verder geen vragen meer. Ze draait zich om naar haar bureau en ik loop door het middenpad, recht op Mark James af die met Sarah Hart aan een tafel zit. Terwijl ik voorbijloop, steekt hij zijn voet uit om me te laten struikelen. Ik verlies mijn evenwicht, maar blijf overeind. Ik vang gegriinnik op. Mevrouw Burton draait zich vliegensvlug om.

‘Wat was dat?’ vraagt ze.

Ik geef geen antwoord, maar kijk Mark dreigend aan. Op elke school zit er wel eentje, zo’n bink, zo’n pestkop, hoe je hem ook wilt noemen, maar nooit heeft er eentje zo snel zijn visitekaartje afgegeven. Zijn zwarte haar zit vol gel en is met zorg gestyled zodat het alle kanten op staat. Hij heeft zorgvuldig getrimde bakkebaarden, stoppels op zijn kin. Borstelige wenkbrauwen boven een paar donkere ogen. Aan zijn sportjack zie ik dat hij vierdejaars is, en boven het jaartal prijkt zijn naam in goudkleurige, cursieve stiksels. We kijken elkaar strak aan, en in de klas stijgt een honend gebrom op.

Ik kijk naar mijn plaats, drie tafels verderop, en dan weer naar Mark. Als ik wil, kan ik hem letterlijk in tweeën breken. Ik kan hem naar de volgende provincie werpen. Als hij probeert weg te rennen en in een auto stapt, kan ik die auto inhalen en in de kruin van een boom parkeren. Maar behalve dat ik daarmee wel erg overdreven zou reageren, weerklinken Henri’s woorden weer door mijn hoofd: ‘Niet opvallen of te veel aandacht trekken.’ Ik weet dat ik zijn advies moet opvolgen en moet negeren wat zojuist is gebeurd, net zoals ik in het verleden altijd heb gedaan. Daar zijn we goed in: opgaan in de omgeving en leven binnen haar schaduwen. Maar ik voel me niet zo lekker, niet op mijn ge-

mak, en voordat ik de eer aan mezelf kan houden rolt de vraag al over mijn lippen.

‘Had je soms wat?’

Mark wendt zijn gezicht af en laat zijn blik door de klas gaan, schuift wat op zijn stoel en kijkt mij dan weer aan.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt hij.

‘Je stak je voet uit toen ik voorbijliep. En buiten botste je tegen me op. Ik vroeg me af of je soms iets van me moest of zo.’

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt mevrouw Burton achter me. Ik kijk over mijn schouder.

‘Niets,’ antwoord ik. Ik draai me weer om naar Mark. ‘Nou?’

Zijn handen omklemmen de tafel, maar hij zegt niets. We kijken elkaar strak aan totdat hij zucht en wegstijgt.

‘Mijn idee,’ zeg ik op hem neerkijkend en ik loop verder. De andere leerlingen weten niet zo goed hoe ze moeten reageren en de meesten staren nog steeds naar me als ik plaatsneem tussen een roodharig meisje met sproeten en een te zware jongen die me met wijd open mond aangaapt.

Mevrouw Burton staat voor de klas. Ze lijkt wat van de wijs, maar schudt het vervolgens van zich af en vertelt waarom er ringen om Saturnus heen zitten en dat die hoofdzakelijk uit ijsdeeltjes en stof bestaan. Na een poosje luister ik niet meer naar haar en bekijk ik de andere leerlingen. Allemaal nieuwe mensen die ik op een afstand moet proberen te houden. Het is telkens weer koorddansen geblazen: me afzijdig genoeg houden zonder dat het vreemd overkomt en ik juist opval. Vandaag heb ik daar al een behoorlijk potje van gemaakt.

Ik adem eens diep in en blaas de lucht weer langzaam uit. Ik heb nog steeds de kriebels in mijn buik, nog steeds die irritante bibberatie in mijn been. Mijn handen voelen warmer. Mark James zit drie tafels voor me. Hij draait zich eventjes om, kijkt naar me en fluistert iets in Sarahs oor. Dan kijkt zij om. Ze lijkt cool, maar het feit dat ze vroeger met hem ging en nu naast hem zit, doet me twijfelen. Ze schenkt me een warme glimlach. Ik wil terug glimlachen maar ben verstijfd. Opnieuw wil Mark iets tegen haar fluisteren, maar ze schudt haar hoofd en duwt hem weg. Als ik wil is mijn gehoor vele malen beter dan dat van mensen, maar ik raak zo in de war van haar glimlach dat ik niet luister. Ik wilde dat ik gehoord had wat er werd gezegd.

Ik open en sluit mijn handen. Mijn palmen zijn zweterig en beginnen te gloeien. Nog een diepe ademhaling. Mijn zicht wordt wazig. Vijf à tien minuten verstrijken. Mevrouw Burton praat nog steeds, maar ik hoor niet wat ze zegt. Ik bal mijn handen tot vuisten en doe ze weer open. Op dat moment stukt mijn adem in mijn keel. Mijn rechterhandpalm licht ietsjes op. Verstomd, verbaasd kijk ik naar mijn hand. Na enkele seconden wordt het licht feller.

Ik sluit mijn handen. Mijn eerste angst is dat een van de anderen iets is overkomen. Maar wat? We kunnen alleen in volgorde worden gedood. Zo werkt de beschermformule nu eenmaal. Maar betekent dat ook dat hun niet iets anders kan overkomen? Is er misschien bij iemand een rechterhand afgehakt? Ik heb geen idee hoe ik daar achter moet komen. Maar als er iets was gebeurd, zou ik het aan de littekens op mijn enkels hebben gevoeld. En pas dan dringt het tot me door: mijn eerste Erfgave moet zich aan het vormen zijn.

Ik haal mijn mobieltje uit mijn rugzak en stuur Henri een sms'je met de tekst КМО, hoewel ik КОМ wilde invoeren. Ik voel me te duizelig om verder nog iets te verzenden. Ik bal mijn vuisten en leg ze in mijn schoot. Ze gloeien en trillen. Ik open mijn handen. Mijn linkerpalm is felrood, mijn rechter licht nog steeds op. Ik werp een blik op de klok aan de muur en zie dat de les er bijna op zit. Als ik hier weg kan komen, kan ik een leeg lokaal opzoeken, Henri bellen en hem vragen wat er aan de hand is. Ik begin de seconden af te tellen, zestig, negenenvijftig, achtenvijftig... Ik heb het gevoel dat er iets gaat ontploffen in mijn hand. Ik concentreer me op het aftellen. Veertig, negenendertig... Ze tintelen nu, alsof er spelden in mijn handpalmen worden gestoken. Achtentwintig, zevenentwintig... Ik open mijn ogen, staar voor me uit en concentreer me op Sarah in de hoop dat dit me zal afleiden. Vijftien, veertien... Maar kijken naar haar maakt het alleen maar erger. De spelden voelen nu als spijkers. Spijkers die eerst in een oven zijn verhit totdat ze rood opgloeien. Acht, zeven...

De bel gaat. Ik spring meteen overeind en haast me langs de andere leerlingen het lokaal uit. Ik voel me duizelig, wankel op mijn benen. Ik loop verder door de gang, maar heb geen idee waar ik heen moet. Ik voel dat iemand me volgt. Ik haal mijn rooster uit mijn kontzak en zoek het nummer van mijn kluisje. Toevallig hangt mijn kluisje precies rechts van me. Ik stop en leun met mijn hoofd tegen het metalen deurtje. Ik schud mijn hoofd en realiseer me dat ik in mijn haast om uit het

lokaal te komen mijn rugzak met mijn mobieltje daar heb laten liggen. En dan duwt iemand me.

‘Problemen, binkie?’

Ik zet een paar wankele passen en kijk achterom. Mark staat naar me te glimlachen.

‘Is er iets?’ vraagt hij.

‘Nee,’ antwoord ik.

Mijn hoofd tolt. Ik heb het gevoel dat ik flauw ga vallen. En mijn handen staan in brand. Wat het ook is, het kon niet op een slechter moment gebeuren. Hij duwt me weer.

‘Niet zo stoer meer als er geen docent bij is, hè?’

Ik ben te draaiërig om nog langer op mijn benen te staan; ik struikel over mijn eigen voeten en val op de grond. Sarah gaat voor Mark staan.

‘Laat hem met rust,’ zegt ze.

‘Dit heeft niets met jou te maken,’ reageert hij.

‘Ja hoor. Jij ziet een nieuwe jongen met me praten en je probeert meteen ruzie met hem te zoeken. Dit is maar één voorbeeld waarom het uit is tussen ons.’

Ik probeer overeind te krabbelen. Sarah reikt me een hand om me te helpen. Al meteen als ze me aanraakt, flakkert de pijn in mijn handen op, en het voelt alsof de bliksem door mijn hoofd schiet. Ik draai me om en haast me weg van het sterrenkundelokaal. Ik weet wel dat iedereen me een lafaard zal vinden omdat ik de benen neem, maar ik heb het gevoel dat ik elk moment van mijn stokje kan gaan. Later zal ik Sarah wel bedanken en met Mark afrekenen. Nu moet ik een lokaal zien te vinden met een deur die op slot kan.

Ik nader het eind van de gang, die kruist met de hoofdingang. Ik denk terug aan de informatie die meneer Harris me gaf, onder meer waar de diverse ruimten in de school zich bevonden. Als ik het me goed herinner, zijn de aula, de muzieklokalen en de tekenlokalen aan het eind van deze gang. Zo snel als ik maar kan in mijn huidige toestand ren ik erheen. Achter me hoor ik Mark tegen me tekeergaan en Sarah tegen hem. Ik open de eerste deur die ik zie en trek hem achter me dicht. Gelukkig is er een slot en ik sluit de deur af.

Ik bevind me in een donkere kamer. Stroken met negatieven hangen aan lijnen te drogen. Ik zak ineem op de vloer. Mijn hoofd tolt en mijn handen branden. Vanaf het moment dat ik het licht zag heb ik mijn handen tot vuisten gebald. Ik bekijk ze en zie dat mijn rechter-

hand nog steeds pulserend oplicht. Ik raak in paniek.

Ik zit op de vloer en het zweet prikt in mijn ogen. Mijn beide handen doen vreselijk pijn. Ik wist wel dat ik mijn Erfgaven kon verwachten, maar ik had geen idee dat dit erbij zou horen. Ik open mijn handen en mijn rechterpalm straalt helder; het licht begint zich te concentreren. Mijn linker flikkert vaag, met een bijna onverdraaglijk, brandend gevoel. Ik wilde dat Henri hier was. Ik hoop maar dat hij onderweg is.

Ik doe mijn ogen dicht en vouw mijn armen voor mijn lichaam. Ik wieg heen en weer op de vloer, alles in mij doet pijn. Ik weet niet hoeveel tijd er verstrijkt. Een minuut? Tien minuten? De bel gaat, ten teken dat het volgende lesuur begint. Op de gang hoor ik mensen praten. Er wordt een paar keer aan de deur getrokken, maar hij zit op slot en er zal niemand binnen kunnen komen. Ik wieg gewoon heen en weer, met mijn ogen stijf dicht. Er wordt vaker op de deur geklopt. Gedempte stemmen die ik niet kan verstaan. Ik open mijn ogen en zie dat het licht uit mijn handen inmiddels de hele ruimte verlicht. Ik bal mijn handen weer tot vuisten in een poging om het licht tegen te houden, maar het straalt gewoon tussen mijn vingers door. Dan begint de deur echt te rammelen. Wat zullen ze wel niet denken van het licht in mijn handen? Het valt niet te verbergen. Hoe leg ik dit uit?

‘John? Doe open, ik ben het,’ zegt een stem.

De opluchting stroomt door mijn lijf. Henri’s stem, de enige stem in de hele wereld die ik wil horen.